

saa bevandret i Hoffernes Historie, at jeg kan afgøre det, men det er ligegyldigt. Moralen af den Historie var, at det var Venstre, der havde noget at tilgive og glemme overfor de Radikale og Socialdemokraterne, og ikke omvendt. Nu undrer det mig, at en Præst vil fremføre det Synspunkt saa stærkt, for han maa bedre end alle andre vide, at har man noget at tilgive andre, saa har man i Regelen ogsaa noget at bede andre om at tilgive sig selv, og at de to Ting, for en kristen Præst i hvert Fald, daglig er knyttede nøje sammen. Men gaar vi ind paa dette om, hvem der skal tilgive og glemme, saa vil jeg ikke undlade at bringe i Erindring, at da Ministeriet Berntsen fremsatte sit Grundlovsforslag, var det nærmest de Radikale og Socialdemokraterne, der skulde glemme Militærforliget, Skattelovene o. s. v. o. s. v. og saa slutte op under Ministeriets Fane. Det var ikke det daværende Ministerium og dets Parti, der havde noget at glemme og tilgive, Pligten til Forglemmelse og Tilgivelse laa nærmest paa vor Side, og vi opfyldte den ogsaa.

Der var for øvrigt i det ærede Medlem fra Koldings Tale et andet Punkt, som jeg skal berøre. Det var en Definition af den mer ommeldte Treuga Dei, og den, syntes jeg, var god. Det var en Tilstand, hvor Stimændene skal holde sig borte. Da jeg hørte dette, tænkte jeg: Gid alle maa lytte til denne Definition af, at Treuga Dei er en Tilstand, hvor Stimændene, hvor alle de med Bagholdsangreb og underjordiske Manøvrer har at holde sig af Vejen. Gid alle maa lytte til disse Ord, at Treuga Dei-Tiden er den stimandsløse Tid. Bliver den det, saa faar vi ogsaa en Grundlov i den gode Skikkelse, saaledes at den betyder et virkelig demokratisk Fremskridt. Dette Fremskridt faar vi, hvis de 3 Grundlovspartier vedblivende holder sammen, det er naturligvis Betingelsen, og vi faar den, hvis vi frit og loyalt fra alle disse 3 Grundlovspartiers Side indordner os under det Førerskab, som er nødvendigt, naar enhver Sag skal føres til Ende. Her undrer netop det nye Grundlovsforslag mig, ikke alene for dets Indhold, fordi det er et saadant forvirret Sammensurium, som jeg her har paavist, men navnlig som taktisk Skridt har det vakt Opmærksomhed og maa i højeste Grad

undre, fordi det netop var det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der i Forsommeren talte om, at han frygtede alt for store Indrømmelser fra den nuværende Konseilspræsident. Det var ham, der udtalte sin Frygt for for store Indrømmelser, og nu gaar han selv hen og gør de største Indrømmelser — endda paa Forhaand — til Højre. Det er jo ganske forbavsende. Men det var endvidere — og det vil jeg gerne bede Venstre lægge Mærke til — Venstre, der for øvrigt med det ærede Medlem fra Ringkøbing som Ordfører stillede en Dagsorden her i Sommersamlingen den 17. Juni, der tilsagde et Ministerium, der vilde fortsætte Arbejdet paa det Berntsenske Forfatningsforslag, loyal Støtte og gjorde det med en Motivering af det ærede Medlem fra Ringkøbing, som ærede Medlemmer vil finde i Tidenden for Sommersamlingen Spalte 68—69, og som vel i dette Øjeblik er værd at læse igennem. Jeg skal ikke trætte Tinget med Oplæsning, Klokken er mange, men Indholdet er i Korthed dette, at det ærede Medlem fra Ringkøbing som Venstres Ordfører hævder, at han glæder sig over, at Forfatningsspørgsmaalet er rejst, han kendes ved det Grundlag, hvorpaa det er rejst, han udtaler sin Glæde over, at det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) har stillet store Indrømmelser i Udsigt — sin Glæde derover! nogle Maaneder i Forvejen var det Frygt derfor, nu er det Glæde, da han taler paa Venstres Vegne —, han udtaler Troen paa, at naar disse Indrømmelser gøres, vil det ogsaa være muligt at naa til et godt Resultat.

Men endelig udtaler han, at Forhandlingen maa føres under Ledelse og Ansvar af dem, der efter hans Mening har Fler-tallet i Salen, thi, siger han, naar saadanne Indrømmelser skal gøres, maa de gøres fra den Side, der har Ledelsen og Ansvaret, det maa ske, baade hvis Indrømmelserne fører til et Resultat, og hvis de ikke gør det, hvis Kampen skal tages op.

Det er en fuldkommen sund parlamentarisk Tankegang, men derimod strider fuldstændig, hvad det ærede Medlem (J. C. Christensen) paa et senere Tidspunkt, i September, siger, at nu er han ikke bange for alt for store Indrømmelser, nu er det heller ikke saadan, at han glæder sig over dette Tilsagn om Indrømmelser, nej nu